

Iz spominov na babico.

VI.

Povedal vam še nisem, koliko nas je sploh bilo babičinih vnukov, da-si sem vredenil nekoč, da sem bil jaz mej vsemi najstareji. Velika človeška slabost je, otroci, da se pečamo najraje s seboj samimi in pri tem pozabimo drugih. — Ali zdaj, ko sem se domislil, povem vam takój: Naš Andrejček je bil, naš Janček, mala Ivanka in jaz. Vse je ljubila babica, a nobenega menda tako ne, kakor mene. Posebno odkar sem začel hoditi v šolo. Za vse na svetu je bila vesela, ko sem jej k letu, odkar me je peljala „zapisat,“ nekega dne z otroškim naudušenjem pripovedoval, da ne bode treba več trgati hlač z ónimi „malimi,“ da me je gospod učitelj vže prestavil v drugi razred.

„Kdaj bodeš še ti v drugem razredu!“ dejala je Andrejčku.

Ali Andrejček je potégnil preluknjani klobuk na oči in se poredno smijal babici: Silno navihlan deček je bil. Ne pravil bi vam o njem, ako ne bi želel, da vi niste taki. — Šola ga je veselila, kolikor lanski sneg. Babici je nagajal, kderkoli in kadarkoli je mogel. Posebno ako so šli drugi domači precej zjutraj z dóma na delo in je imela babica s kuho opravka črez glavo, ni vam bil ugnan niti za trenotek. Časih je babica komaj zakuhala zelje in pristavila drugo kosilo, ko je priletel od kakega kraja in se jej nalagal, da vže gredó vsi s polja domóv. Ona pa se ni nobene stvari bolje bala, nego tega, da jo družina prehití. „Kaj li naj počnó lačni do kosila?“ dejala je in često tarnala pred pečjó: „Ej, ta ura, ura! Kadar jedenkrat deset odbije, potem pa bije neprestano, kakor bi jo podil z bičem!“ — Zopet drugokrat jej je skrivaj izmaknil pihalnik in ga nesel skrit v hišo pod posteljo. Njej pa ni hotelo takó nič goreti v peči. „Ej, ljubi Bog, da bi nagajala in bi! kadar se človeku mudi, takrat mu izvestno neče nobena stvar prav služiti.“ In je segla po pihalniku, da bi podpihala ogenj, in — pihalnika ni bilo. „Kam sem ga neki utáknila?“ jezila se je sama nad seboj. „Starost, to ti je res pozabljivost. Ipač moram biti zmešana od tolikega opravila. — Andrejček! Andrejček!“

„Kaj je, babica?“

„Ali si ti kaj videl, kam sem zanesla pihalnik?“

„Nič!“ — A tedaj se je zasmijal kje za vežnimi vrati, da je zazvenelo po veži, in stekel je smijoč se okrog vógla.

„Ej, ti kajón grdi kajonasti, da moreš biti tak! Pod posteljo ga je zopet zanesel, saj vem. Oj, ti otroci, ti otroci! Ali nobeden ni takšen, kakor je ta porednost Andrejčasta!“ In je stopila za njim okrog hiše in mu zapretíla: „Le čakaj me, saj bode prišel Cigarov Jože, mora priti!“

„Jêê“ — zategnil je Andrejček usta v zopetni, toda čisto drugačni, skoro da vže pol z jokom spojéni nasméh ter se pokríl z levico preko očíj. Cigarovega Jožeta se je bal, če nikogar na svétu. Ali zakaj? Zató, ker mu je dejal nekoč, ko je šel, vrví preko rámen, v senožet, da veže s tistimi vrvmi otroke in jih pošílja nekam daleč, ako ne celó na Turško. Izvestno da je mislil samó neporedne otroke. Od tistih dób ni šel naš Andrejček nikoli več sam mimo Cigarove hiše. Kadar ga je poslala mati po sol k Marijci, ali oče po tobak k Luki, šel je (ako je sploh

ubogal, da je šel) preko vrta in daleč na okrog namesto naravnost mimo Cigara. Sploh pa je poudarjala babica vedno ter vedno, da Andrejca ni nikamor pošiljati. „Janezka pač, Janezka,“ dejala je, „kadar je óni (mislila je mene) v šoli. Ta vže še priteče, ali Andrejčka pošljemo — po smrt. Za nobeno rabo ni, razven da nagaja.“

Toda poslednje ni imela babica popolnoma pravo. Jedno je namreč obetal naš Andrejec — da bode dober pastir. Za voli in kravo v hlevu se je zeló brigal. Največje veselje mu je bilo, ako jih je smel gnati z očetom na vodo. Se vé da bi jih bil sam še raje bičal, ali trebalo je gnati mimo — Cigara . . . In kadar je oče zapregal ali spregal, kaj menite, da je imel malo opraviti? Ali kaj, ko je bil takó hémbrano majhen, trikrat manji, kakor porednost njegova! Nobene stvari ni mogel doseči, da bi jo bil podál očetu. Takó da je bil tudi pri delu ponajveč v nápotjé. Saj pravim, otroci: neporedneža déni, kamor hočeš, nič ni ž njim, kakor je dejala naša babica.

To se vé, da zmirom ni ostal tak naš Andrejec. Kaj pa bi bilo!

Prihodnje leto, ko sem bil jaz vže v tretjem razredu, pričel je tudi on hoditi v šole. Sprva sicér nerád. Ko je nekega dné precej deževalo, dejal je celó prišedši dopóludne iz šole, da popóludne kar ne bode kazalo iti, ker je — stopila na šolski pot voda . . . Lagál je, kakor bi mélo.

Ali pozneje je rad pohajal šolo in se odvadil ondú marsikatere grde navade. Tudi ž njim je imela babica svoje veselje.

Mih. O. Podtrojški.

Tri sestře.

Mej najmanjše dežele v vsej Evropi se šteje samostalna kneževina Lihtenštajnska v Nemeih. Obsega samó dve in pol štirjaške milje svetá in blizu do 9000 prebivalcev. Jedino dolinico, po katerej dere mladostna reka Ren, obdaja visoko gorvje, iz katerega štrlé tri skalnati zobovi v zrak. Tem zobom pravijo ondotni prebivalci „tri sestře.“ O njih je mej ljudstvom sledeča pripovedka:

Nekega Marijinega praznika so šle tri sestrice na óno pogorje, da bi si nabirale jagod. Ko je vže vsaka napolnila svojo košarico, pride mimo „naša ljuba Gospá Marija.“ Prijazno prosi otroke, naj jej dadó nekoliko jagod. A deklíce se tega branijo, ker ne poznajo gospé. Tedàj povzdigne Marija roko ter jim zapretí takó-le: „Gorjé vam, ker imate tako trdo srce do mene! Zatorej bodite kamen v svarilo vsem ónim, ki nimajo usmiljenja do ubogih.“

To rekši, izpremené se vse tri sestrice v tri skale, ki še danes molé iz ónega pogorja kakor tri zobovi v zrak.

Otroci, bodite usmiljeni do ubožcev, kadar vas prosijo za grízljej jedí ali požirek pijače.

Fr. Rup.

